

nemlig, at vi skulle ikke gaae ind paa nogen anden Fællesforsatning end den, som i det Væsentligste tilsaaler os; „vedtaget“ har jeg ikke forstaaet som en detailleret Vedtagelse, men kun som en Vedtagelse af Forsatningens almindelige Indhold; idetmindste er en saadan Vedtagelse ogsaa indbefattet deri; i Realiteten bliver det altsaa omtrent det Samme som at fatte en Beslutning, om man vil tiltræde Forsatningen, efterat man har lært den at kjende. Jeg lægger derfor ikke saa overordentlig stor Vægt paa dette Forslag, men jeg troer dog, at Hensigten derved udtrykkes noget bedre.

Ved det Forslag, jeg selv har tilladt mig at stille, har jeg søgt at indbefatte under eet Udtryk begge de Forslag, som Fleertallet har stillet under 1 og 2. Det har nærmest været min Tanke, at Rigsdagen skulde give sit endelige Samtykke i sin Tid for Kongerigets Bedkommende til Fællesforsatningen, og jeg har navnlig skrevet det med de Vittringer for Die, som ere fremkomne fra den ærede Rigsdagsmand for Holbeks 2den Valgkreds (Tscherning), og med Hensyn til Grundlovsbestemmelserne om Arvesølfesforandringerne og den Fremgangsmaade, som dengang blev fulgt. Derved blev jo Rigsdagen sat ganske ind i Realiteten af den Forandring, der skulde finde Sted, skjøndt den ikke affemte over de enkelte Udtryk deri, og det er det, jeg har troet at kunne udtrykke saaledes, at Rigsdagen skulde give sit Samtykke til Udstedelsen af Fællesforsatningen. Men jeg har tillige ønsket, ved Siden af de Veie, som omhandles i de to Forslag, der ere stillede af Fleertallet, at aabne en Udgang til at benytte andre Midler, naar man blot kommer derhen, at Rigsdagen virkelig var enig i den nye Tingenes Tilstand, som skulde dannes ved Fællesforsatningen. At jeg har tilladt mig at fremsætte dette Forslag, det er foranlediget ved det Forslag, som fremkom fra den ærede Rigsdagsmand for Holbeks 2den Valgkreds (Tscherning). Jeg har nemlig anseet dette Forslag for at være farligt, hvis det blev vedtaget; det er min Anskuelse af Forholdene. Jeg troer, at vi maae lægge Mærke til, hvorledes disse Love, som vedtages af os, blive forstaaede af Andre, der ikke have været med at vedtage dem, og jeg

troer, at, naar vi vedtog her en Grundlovsbestemmelse, hvori der ikke stod Andet, end at ved Lov fastsættes, naar nærværende Grundlovsbestemmelse skal træde i Kraft, da vilde man i de andre Landsdele slutte, at vi ere komne til Erkjendelsen af, at vi kun havde en Grundlov for Kongeriget, og alene have forbeholdt os nærmere at vedtage dette Tidspunct, naar Overgangen skal indtræde. Jeg troer ikke, at man vil gjøre det gjældende mod os ved en provisorisk Lov, men jeg troer, at man vil gaae den Veie, at man, naar Rigsdagen har vedtaget denne Bestemmelse 3 Gange, og den saaledes er bleven Grundlov, vil forelægge os en Finantslov, som alene omhandler Kongerigets særlige Udgifter, og derhos vil man forelægge os en anden Lov, som indeholder den Bestemmelse, at fra den 1ste April næste Aar, træder den Grundlovsindskrænkning, man engang er bleven enig om, i Kraft. Nu siger den ærede Rigsdagsmand for Randers 4. Valgk. (Müller), som egentlig synes mig, blandt de forskjellige Fædre, man har nævnt til dette Forslag, at være den, som med den største Varme har taget sig af dette Barn, han siger, at vi opnaae noget meget Betydeligt derved, at Regjeringen opgiver sine Fordringer paa at octroiere en Fællesforsatning. Men Regjeringen opgiver jo slet ikke denne Fordring; den har jo ikke engang tiltraadt Forslaget, saaledes som det er stillet; det er os, som opgive Fordringen paa en Fællesforsatning. Naar det bliver en Grundlovsbestemmelse, at vor Grundlov er indskrænket til vore særlige Anliggender, saa staae vi i den samme Stilling som de andre Landsdele; til dem har man sagt under de hidtilværende Forhandlinger: I kunne slet ikke beskæftige eder med Tale eller Tanke om en Fællesforsatning; det kommer eder slet ikke ved; det er Noget, som ikke vedkommer den enkelte Landsdeel. Det Samme vil man til den Tid kunne opstille som Fordring mod os; vi have da i vort Væsen kun en provindsiel Eristents, og vi have kun forbeholdt os nærmere Vedtagelse af Tidspunctet for Virkningen deraf; men den første og vigtigste Virkning deraf er, at vi slet ikke kunne tale om Fællesforsatningen; vi ville blive an-